

IX

Думка ся йому
Нової сили додала. І з місця
Він знявсь і живо вниз зійшов з гори.
І з серцем повним туги до людей,
Невигаслої, теплої любові,
Що по так довгих виклятих літах
Розтаяла, мов лід, в душі, спішить він
Туди, де кучерявий дим свідчить
Про людській оселі. Як давно
До тих осель він не підходив зблизька!
І що там дієсь в них? І як живуть
Його брати, його сини і внуки?
Мов вихор, налетіли ті згадки,—
Забилося старе, зболіле серце,
Затріпалось, мов пташка, мало-мало
Не вискочить!.. «О люди, діти, внуки!
Нешансні сироти, покиньте плакать
По страті раю! Я його несу вам!
Несу спання, несу глибоку мудрість,
Котра поможе вам його здобути
Або новий для себе рай створити!»

Так думав Каїн, і послішим ходом
Прямує до села, і спотикаєсь,
Скупить хвилини дух перевести
Щоб тільки швидше, швидше!.. Боже-боже!
Чи думав він колись, кидаючи
Оте село, обтяжений прокляттям,
І божим і батьківським, кров'ю брата
Забризканий, незмазаним клеймом
Назначений, що верне ще сюди,
З таким неоціненим скарбом, з словом
правди,

Що верне як учитель всіх людей,
Віщун таємних промислів господніх!
О радість! Рай, мабуть, не більша розкіш!